Aura umană
Culori astrale şi forme ale gândirii
de Swami Panchadasi

Aura umană

ÎN CELE CE URMEAZĂ AŞ DORI SĂ VĂ PREZINT O CARTE RARĂ ŞI MINUNATĂ DIN BIBLIOTECA NOASTRĂ; ACEASTĂ CARE, DIN CÂTE ŞTIU, NU se mai găseşte nicăieri. Este vorba de „Aura Umană” de Swami Panchadasi, prima ediţie apărută în 1912 la Yoga Publication Society. Este una din numeroasele cărţi scrise în prima jumătate a secolului de către *rishi-i* indieni – vizionari spirituali care au venit în America pentru a transmite învăţăturile lor. În momentul în care unul dintre ei termina şi pleca, venea altul şi îi lua locul. Aceşti vizionari predau *pranayama*, făceau demonstraţii de levitaţie (yoginul Harirama era cunoscut pentru acest lucru), ţineau cuvântări despre călătorii astrale, explicau ce sunt acele *chakras* şi apăreau în visele noilor lor adepţi. Aceşti misionari hinduşi foarte luminaţi, provenind din ţinutul Bharat, i-au fascinat pe cercetătorii americani cu originalele lor previziuni. Influenţa lui Swami Panchadasi asupra Occidentului, cu aproape un secol în urmă, a ajutat la punerea bazelor metafizicii moderne şi a făcut posibilă continuarea procesului de renaştere hindusă. Swami Panchadasi a văzut aceleaşi culori în aura umană pe care le-am văzut şi eu, însă el a ştiut să le explice mult mai bine.

Satguru Sivaya Subramuniyaswami

Capitolul I: ce este aura umană?

Întrebarea de mai sus i se adresează adesea studentului ocultist de către cineva care s-a întâlnit cu acest termen dar nu-i cunoaşte înţelesul. Oricât de simplă ar părea întrebarea, nu se poate da un răspuns clar în câteva cuvinte, doar dacă persoana care a pus întrebarea are deja un bagaj de cunoştinţe generale referitoare la ştiinţele oculte. Să o luăm cu începutul şi să privim întrebarea din punctul de vedere al celui care a auzit termenul de „aură umană” pentru prima dată.

Dicţionarele dau următoarea definiţie termenului *aură*: „Orice emisiune sau exalaţie imaterială şi invizibilă.” În general, experţii englezi în domeniu atribuie originea cuvântului termenului latinesc care însemna „aer”, dar experţii hinduşi insistă pe originea sanscrită şi consideră că termenul provine din rădăcina cuvântului *at*, care denumea spiţele prinse de butucul unei roţi; sensul acesta este înţeles atunci când ne gândim că aura umană radiază din trupul individului într-un fel asemănător cu spiţele prinse de butucul unei roţi. Originea sanscrită a termenului este cea preferată de ocultişti, deşi vom vedea mai târziu că ideea unei emanaţii eterice, indicată de rădăcina cuvântului latinesc, nu este nici ea străină de sensul adevărat al termenului. Indiferent de originea adevărată a termenului, toţi ocultiştii se pun de acord asupra ideii de aură umană, ea fiind menţionată în toate lucrările ce au ca subiect major ocultismul. Aşa că vom începe cu o analiză a concepţiei principale susţinute de aceştia, aşa cum este a percepută de către toţi ocultiştii de seamă, antici şi moderni, şi vom face abstracţie de aspectele minore ce ţin de diferenţele teoretice care aparţin diferitelor şcoli.

Pe scurt, aura umană poate fi descrisă ca o radiaţie sau emisiune fină, eterică, înconjurând fiecare fiinţă umană. Aura are un diametru cuprins între 60 şi 100 cm, în

jurul corpului. Are formă ovoidă, ca un nor care înconjoară corpul pe o rază cuprinsă între 60 şi 100 cm. Această aură este denumită uneori, în termeni simpli, „atmosfera psihică” sau „atmosfera magnetică” a unei persoane.

Un număr destul de mare de persoane pot să vadă această atmosferă sau aură, în sensul conştiinței psihice denumită în mod obişnuit „sentiment”, deşi termenul nu este foarte clar. Majoritatea persoanelor sunt mai mult sau mai puțin conştiente de acel lucru imaterial din personalitatea altora care poate fi perceput sau simțit într-un fel limpede şi în acelaşi timp neobişnuit în momentul când celelalte persoane sunt în apropiere sau chiar şi atunci când se află în afara câmpului nostru vizual. Aflându-ne în afara spațiului delimitat de cele cinci simțuri, suntem în măsură să simțim că se întâmplă ceva straniu sau misterios cu aceste sentimente de personalitate proiectată. Dar fiecare persoană, în adâncul sufletului, le percepe ca realități şi le recunoaşte efectul pe care îl au asupra propriilor impresii ce privesc persoanele de la care provin. Copiii mici şi chiar bebeluşii percep această influență şi reacționează pozitiv sau negativ; relatările referitoare la existența şi natura aurei umane nu se limitează la identificări ale simțurilor psihice la care am făcut referire. Foarte multă lume – mult mai mult decât se crede – are darul viziunii psihice mai mult sau mai puțin dezvoltat. Multe persoane au o astfel de putere foarte bine dezvoltată, dar pe care nu le-o împărtăşesc şi cunoscuților, de teamă să nu cadă în ridicol sau să fie catalogați drept „ciudați”. Mai rar, acestor persoane li se alătură cele care au ajuns la un nivel superior de iluminare, sunt înzestrate cu darul percepției sau pur şi simplu au dobândit clarviziune, iar puterile lor de percepție psihică sunt la acelaşi nivel cu simțurile înnăscute ale individului obişnuit. Iar relatările acestor persoane, oricât de depărtate în timp şi spațiu ar fi ele, au căzut întotdeauna de acord asupra punctelor esențiale ale fenomenului psihic, în special în ceea ce priveşte aura umană.

În cazul persoanelor cu o putere foarte mare de clarviziune, fiecare ființă umană este văzută înconjurată de acea aură ovoidală, pe o rază cuprinsă între 60 şi 100 cm, mai densă şi mai compactă în zona de lângă corp, pentru a se rarefia treptat, devenind mai vagă şi mai neclară pe măsură ce distanța față de corp creşte. Prin percepția psihică, aura este văzută ca un nor luminos sau ca o flacără fosforescentă, pronunțată şi densă în jurul centrului şi dobândind apoi contururi neclare înspre margini. De fapt, aşa cum toți ocultiştii instruiți ştiu, aura se extinde mult mai mult decât o pot percepe cei mai buni clarvăzători, iar influența psihică a aurei este perceptibilă, de multe ori, la o distanță destul de mare. Privită astfel, arată ca o flacără în planul fizic, se estompează treptat până devine neclară, razele sale prelungindu-se mult dincolo de câmpul vizual, aşa cum se poate demonstra cu ajutorul dispozitivelor chimice etc.

Clarvăzătorul foarte bine pregătit vede aura umană în toate culorile spectrului, combinațiile de culori variind la mai multe persoane şi schimbându-se constant în aura aceleiaşi persoane. Aceste culori reflectă stările mentale (în special cele emoționale) ale persoanei în aura căreia se manifestă. Fiecare stare mentală are propria sa combinație, formată din cele câteva culori primare, care reprezintă stările mentale elementare. Din moment ce mintea este într-o continuă schimbare şi trece neîncetat prin alte stări psihice, acest lucru înseamnă că întotdeauna va exista o serie de corespondență între diversele stări şi culorile din aura umană. Culorile şi nuanțele aurei oferă un spectacol caleidoscopic de o frumusețe desăvârşită şi de o natură extrem de interesantă, aflată într-o continuă schimbare. Ocultistul luminat poate să vadă caracterul fiecăruia, precum şi natura gândurilor şi emoțiilor lui trecătoare, prin simpla studiere a jocului de culori din

aura individului. Ocultistul luminat va putea să citească în mintea şi în caracterul fiecăruia ca dintr-o carte deschisă, care urmează să fie studiată cu grijă şi cu chibzuinţă.

Chiar şi studentul iniţiat în tainele ocultismului care nu a putut să-şi dezvolte clarviziunea până la un nivel atât de înalt va fi putea în curând să-şi dezvolte simţul psihic al percepţiei cu ajutorul căreia poate să „simtă” cel puţin vibraţiile aurei, deşi e posibil să nu-i vadă culorile şi să nu poată astfel să interpreteze stările mentale care au produs acele culori. Desigur, principiul este similar, de vreme ce culorile nu sunt altceva decât apariţiile exterioare ale vibraţiilor, la fel cum culorile obişnuite din planul fizic sunt simpla manifestare exterioară a vibraţiei materiei.

Dar nu trebuie să se creadă că aura umană apare întotdeauna sub forma unui nor luminos, ale cărui culori se schimbă neîncetat. Când spunem că aceasta este apariţia caracteristică a aurei, e ca şi cum am descrie oceanul ca pe o masă calmă şi adâncă de ape străvezii. Cu toate acestea, noi ştim că uneori oceanul nu arată aşa cum l-am descris, ci este văzut înălţându-se în valuri de mărimea unui munte, cu crestele albe şi ameninţând cu forţa sa vasele fragile ale navigatorilor. Sau putem să definim cuvântul „flacără” cu sensul de „emisiune strălucitoare de gaz”, pe când noi ştim foarte bine că termenul mai indică limbile mari de foc care izbucnesc de la ferestrele unei clădiri în flăcări şi mistuie tot ce întâlnesc în cale.

La fel am putea descrie şi aura umană. Uneori poate apărea sub forma unei atmosfere frumoase, calmă şi luminoasă, putând fi comparată cu o piatră de opal ţinută în soare. Cu toate acestea, poate să ardă neîncetat ca flăcările unui furnal imens, aruncând limbi de foc în toate direcţiile, urcând şi coborând în valuri mari de freamăt emoţional sau de pasiune, sau îndreptându-se spre centru ca un vârtej în flăcări, sau rotindu-se într-o mişcare circulară înspre margini. Din nou, aura umană poate fi văzută proiectând din adâncul ei mici corpuri sau centre de vibraţie mentală, care, precum scânteile dintr-un furnal, se desprind de flacăra din care s-au născut şi se deplasează în alte direcţii – acestea sunt formele de gândire proiectate despre care toţi ocultiştii vorbesc cu exaltare şi care explică multe apariţii psihice neobişnuite.

Astfel, aşa cum vom vedea, aura umană este o etapă foarte importantă şi interesantă din personalitatea oricărui individ. Faza psihică a omului este în aceeaşi măsură omul însuşi, pe cât este şi faza fizică – omul complet fiind rezultat al acestor două etape. Omul invizibil este în egală măsură omul adevărat pe cât omul este vizibil. De vreme ce formele cele mai frumoase din natură sunt şi cele mai puternice, la fel şi omul psihic este mai puternic decât omul fizic.

Această carte vorbeşte despre aura umană şi despre culorile sale, aşa cum sunt percepute de viziunea astrală sau clarviziune, pentru că ocultistul o percepe şi o studiază în acest fel. Ştiinţele oculte presupun că, în evoluţia omenirii, viziunea astrală va deveni trăsătura comună a tuturor fiinţelor umane – aşa cum există ea acum şi este nevoie doar de dezvoltare pentru a fi perfecţionată.

Dar ştiinţele fizicii moderne oferă astăzi [1911] marelui public dovezi care confirmă existenţa aurei umane (deşi ocultistul înzestrat cu viziune astrală nu are nevoie de aceste dovezi). În Europa cu precădere, un număr de oameni de ştiinţă au dezvoltat subiectul aurei şi au descris rezultatul experimentelor în care aura a fost observată şi chiar fotografiată, prin intermediul ecranelor fluorescente care se folosesc pentru radiografii etc. Autorităţile competente din Anglia, Franţa şi, mai recent, din Germania, au raportat descoperirea (!) unei energii sau substanţe nebuloase şi neclare din jurul corpului uman.

Pe scurt, aceşti oameni de ştiinţă susţin că fiecare fiinţă umană este radioactivă, iar radiaţia aurei poate fi înregistrată şi percepută cu ajutorul unui ecran alcătuit dintr-un anume material fluorescent, plasat între ochiul observatorului şi persoana observată.

Aura, astfel descoperită (!), a fost denumită de către oamenii de ştiinţă „atmosfera umană" şi a fost catalogată ca fiind similară radiaţiilor emise de alte substanţe radioactive, cum este radiul. Nu au reuşit însă să descopere culoarea din această atmosferă, nereuşind să adune informaţii despre relaţia dintre culorile aurei şi stările mentale şi emoţionale, atât de cunoscute oricărui ocultist de seamă. Am precizat acest lucru ca pe o chestiune de informaţie şi interes general pentru student, şi nu ca să sugerez, chiar şi in cea mai mică măsură, orice idee proprie pe care ştiinţele oculte şi fenomenele menţionate, însoţind acelaşi concept cu referire la aura umană, să necesite dovezi care să susţină punctul de vedere al oamenilor de ştiinţă a materiei. Dimpotrivă, am impresia că ştiinţa materiei ar trebui fie mulţumită de sprijinul pe care i-l oferă ştiinţele oculte în ceea ce priveşte noua descoperire (!) a „atmosferei umane". Peste puţin timp, ştiinţa materială ar putea să descopere (!) şi culorile aurei şi să anunţe aceasta ca pe un nou adevăr.

Capitolul II: Prana-aura

Mulţi scriitori care se ocupă de subiectul aurei umane se mulţumesc să facă o descriere a culorilor aurei mentale sau emoţionale, omiţând aproape orice referire la caracteristica esenţială a aurei sau la puterea acesteia. Este ca şi când în piesa „Hamlet" personajul principal nu ar apărea în text, căci, dacă nu înţelegem un lucru cu privire la substanţa fundamentală din care este compusă aura, nu ne putem aştepta să înţelegem pe deplin fenomenele care se produc din şi prin raţiunea existenţei acestei substanţe fundamentale. Ne am putea de asemenea aştepta ca un student să înţeleagă principiile culorii, fără ca el să fi avut cunoştinţe referitoare la principiul luminii. Substanţa fundamentală care formează aura umană nu este altceva decât minunatul principiu al naturii despre care s-a scris foarte mult în toate textele oculte, atribuindu-se diverse nume, dar care este poate cel mai bine cunoscut sub numele sanscrit „prana", putând să sugereze esenţa sau forţa vitală etc.

Nu este nevoie ca în această carte să intrăm într-un studiu general despre natura şi caracterul prana. Este suficient să considerăm că poartă cu sine manifestarea forţei şi esenţei vitale etc. În sensul cel mai larg, prana este într-adevăr principiul energiei din natură, dar în cadrul relaţiei cu formele vii este forţa vitală care stă la baza Vieţii manifestate. Există în toate formele lucrurilor vii, de la cea mai mică formă microscopică până la creaturile foarte mari, mult mai mari decât omul, tot aşa cum şi omul este mai mare decât formele microscopice simple. Prana se răspândeşte şi face posibilă toată activitatea şi actul vieţii. Prana nu este mintea sau sufletul, ci mai degrabă forţa sau energia prin care sufletul îşi manifestă activitatea şi prin care mintea manifestă gândul. Este aburul care pune în mişcare maşinăria fizică şi mentală a vieţii. Este însăşi substanţa aurei umane, iar culorile stărilor mentale se manifestă în acea substanţă, la fel cum culorile corpurilor chimice se manifestă în substanţa apei. Dar prana nu este substanţă materială – din cauză că este substanţa fundamentală a energiei sau forţei din natură. În timp ce, aşa cum am observat, este adevărat că toate aurele sunt compuse din substanţa pranei, nu este mai puţin adevărat că există o formă simplă şi elementară de substanţă aurică, pe care ocultiştii au denumit-o simplu „prana-aura", pentru a o deosebi de formele şi fazele mai complexe ale aurei umane. Simplitatea caracterului prana-aurei o face să fie

mai repede simțită sau percepută decât în cazul fazelor sau formelor mai complexe ale aurei. Căci dacă doar cele mai sensibile organisme pot distinge între vibrațiile cele mai fine şi aura psihică şi emoțională, şi dacă doar ochiul clarvăzătorului poate discerne prezența aurei de culorile ei, aproape orice persoană, prin experimentare atentă, poate să devină conştientă de prezența prana-aurei, nu numai la nivelul „simțirii" ei, dar în multe cazuri putând-o vedea, dacă îşi îndreaptă privirea în direcția corectă.

Conceptul cunoscut sub denumirea de prana-aură este fără îndoială cea mai simplă formă sau fază a aurei umane. Este forma sau faza cel mai strâns legată de corpul fizic, concentrându-se mai puțin pe stările mentale. Acest lucru i-a făcut pe unii scriitori să vorbească despre ea în termenii „aură a sănătății" sau „aură fizică", ambii termeni fiind, aşa cum vom vedea, aplicați corespunzător, deşi noi preferăm termenul mai simplu pe care l-am utilizat aici, acela de prana-aura. Aceasta deoarece prana-aura arată starea de sănătate a individului care radiază aura, conținând totodată şi puterea fizică şi magnetismul care poate fi şi este răspândit şi altora.

Prana-aura elementară este practic incoloră, ceea ce înseamnă că se apropie de culoarea apei celei mai limpezi sau a celui mai pur diamant. În clarviziune, aura este percepută ca fiind brăzdată sau marcată de toate liniile ca acele ce radiază din corpul fizic al individului, într-un fel asemănător cu „ghimpii de pe spatele mistrețului fricos", aşa cum scria Shakespeare. În cazul unei stări de sănătate excelente, aceste striații ca acele sunt tari şi au o apariție firavă, în timp ce, dacă starea de sănătate a unei persoane ar da semne de deficiență, aceste radiații ca acele ar apărea mai mult sau mai puțin încâlcite, răsucite sau strâmbe, iar în unele cazuri au o înfățişare dezolantă, pe când în cazurile extreme apar ca o piele moale şi catifelată.

Probabil că studentul şi-ar dori foarte mult să afle că particulele minuscule din prana-aură sau magnetismul vital se desprind de corp, sunt asociate cu trăirile fizice cum este mirosul, şi persistă destul de mult timp după ce persoana a plecat din acel loc unde particulele au fost eliberate. De fapt, după cum ştiu toți ocultiştii, aceste particule ale prana-aurei care au rolul de a conferi vitalitate „mirosului" creaturilor vii le permit câinilor şi altor animale să ia urma persoanei sau animalului, multă vreme după ce acea persoană a trecut pe acolo. Nu numai mirosul fizic, care trebuie să fie superficial după cum vom vedea în analiza următoare, ci şi prezența particulelor prana-aurei permit câinelui să deosebească urmele unei persoane de altele, iar această îndemânare este determinată în egală măsură de o natură fizică şi una psihică.

O altă caracteristică a prana-aurei este aceea că aceasta conține o multitudine de particule strălucitoare extrem de mici, care seamănă cu scânteile electrice de foc, aflate într-o mişcare constantă. Aceste scântei, pe care le pot vedea persoanele înzestrate cu o forță psihică redusă, conferă o mişcare oscilatorie la nivelul prana-aurei, care, în anumite condiții, o persoană obişnuită o poate observa cu ochiul liber. Mişcarea oscilatorie este similară cu mişcarea aerului cald care iese dintr-un cuptor încins, sau din solul fierbinte într-o zi de vară.

Dacă studentul îşi va închide ochii pe jumătate, până când va putea să privească printre genele strânse, şi apoi va observa cu atenție o persoană foarte sănătoasă înconjurată de o lumină difuză, ar putea să perceapă această vibrație oscilatoare, pulsatorie ca prelungindu-se cu un cm sau doi dincolo de conturul corpului. Este nevoie de o oarecare îndemânare pentru a recunoaşte aceste vibrații, dar cu puțin exercițiu,

oricine va reuşi să facă acest lucru; şi după prima identificare, procesul devine foarte uşor.

În cazul persoanelor cu aptitudini mentale active, cineva ar putea percepe prana-aura pulsatorie în jurul capului unei persoane, mai ales când această persoană este foarte concentrată. Cu puțin exercițiu, aproape oricine va putea să perceapă vag contururile prana-aurei din jurul propriilor sale degete şi mâini, punându-şi mâna pe un fundal negru, într-o lumină slabă, şi apoi uitându-se fix la ea cu genele închise, privind cu ochii întredeschişi dacă este nevoie. În aceste condiții, individul va fi capabil să perceapă un contur foarte palid al aurei, radiației sau haloului, cu o lumină obscură de culoare gălbuie, care înconjoară mâna.

Întinzând degetele în formă de evantai, veți observa că fiecare deget are propria sa prana-aură. Cu cât forța vitală este mai puternică, cu atât mai clar va fi perceput fenomenul. Adeseori, în cadrul acestor experimente, prana-aura, va avea aspectul unei radiații semi-luminoase care înconjoară flacăra unei lumânări sau lumina de gaz. În cele mai bune condiții, radiația va căpăta o înfățişare aproape fosforescentă. Să nu uităm însă că este doar o chestiune de exersare a privirii, şi nu de clarviziune.

Prana-aura este identică cu magnetismul uman, care face obiectul vindecării magnetice obişnuite, adică manifestarea exterioară a minunatei forțe pranice. Este simțită când strângem mâna cuiva sau venim în contact cu o persoană puternic încărcată magnetic. Pe de altă parte, este vorba de energia pe care persoanele slabe, vampirii de energie încearcă, inconştient sau nu, să o ia de la persoanele puternice, dacă acestea din urmă le permit să facă acest lucru din nevoia de a-şi cunoaşte sistemul de apărare. Cine nu a întâlnit persoane de acest fel, care par că lasă pe cineva fără vlagă? Nu uitați că prana-aura este aura radiației forței sau puterii vitale, care este aburul activității voastre fizice şi mentale. Produsul „aburului" vital pune în mişcare mecanismul vieții. Prezența ei indică viața – absența ei sugerează absența vieții.

Capitolul III: culorile astrale

Termenul astral, atât de des întrebuințat de către toți ocultiştii, este greu de explicat sau definit, cu excepția celor care au parcurs un studiu al ştiințelor oculte. În scopul prezentei analize, este suficient să spunem că deasupra şi dincolo de planul comun al simțului fizic, există un alt plan mai subtil, cunoscut sub denumirea de plan astral. Fiecare ființă umană posedă facultatea înnăscută şi inerentă de a simți manifestările propriului plan astral, prin extensia sau creşterea puterii simțurilor sale comune. Dar la majoritatea persoanelor aflate în stadiul actual de dezvoltare, aceste simțuri astrale sunt în stare latentă, şi numai câteodată întâlnim indivizi care au capacitatea de a simți planul astral, deşi de-a lungul evoluției sale, întreaga umanitate va putea să facă acest lucru. Culorile din aura umană, care sunt produse de diferitele stări mentale şi emoționale, fac parte din complexul de fenomene ale planului astral, de unde şi numele de „culori astrale". Aparținând planului astral, şi nu planului fizic obişnuit, aceste culori sunt percepute doar de simțurile aflate la nivelul planului astral, fiind invizibile privirii situate la nivelul planului fizic obişnuit. Dar în cazul celor care şi-au dezvoltat percepția astrală, sau clarviziunea, aceste culori sunt la fel de reale precum sunt culorile comune pentru o persoană obişnuită, iar fenomenele lor au fost înregistrate de ştiințele oculte cu aceeaşi rigoare cu care ştiințele fizicii au înregistrat culorile planului fizic. Faptul că ele nu sunt perceptibile de simțurile fizice obişnuite nu înseamnă că ele sunt mai puțin reale. Nu

trebuie să omitem faptul că, prin analogie, pentru nevăzător culorile noastre fizice nu există. Din această cauză, culorile fizice nu există nici pentru persoanele „daltoniste". Planul fizic obişnuit este pur şi simplu „daltonist" la culorile astrale. La nivelul planului astral, fiecare stare mentală sau emoţională are drept corespondent o culoare astrală, cea din urmă manifestându-se în momentul când apare forma. Rezultă de aici că, odată ce ocultistul are cheia descifrării corespondenţei culorilor şi este astfel capabil să perceapă culorile astrale prin viziune astrală, va putea totodată să interpreteze stările mentale şi emoţionale ale oricărei persoane aflate în raza sa vizuală, la fel de uşor precum puteţi citi acum cuvintele scrise în această carte.

Înainte de a trece la examinarea listei de culori astrale din aura umană, doresc să vă atrag atenţia asupra unei mici variaţii în cazul prana-aurei. Am spus că prana-aura este incoloră, ca un diamant sau ca o apă limpede. Acest lucru se verifică într-un caz obişnuit, dar în cazul persoanei înzestrate cu virilitate şi vitalitate fizică foarte puternică, prana-aura dobândeşte uneori o uşoară tonalitate de roz, care este de fapt o reflecţie a roşului astral, al cărui înţeles îl veţi afla îndată.

Asemenea corespondenţilor lor din planul fizic, culorile astrale sunt formate de la cele trei culori primare, şi anume: (1) roşu; (2) albastru; şi (3) galben. De la aceste culori primare se formează toate celelalte culori. Pe baza culorilor primare, descoperim culorile secundare, care sunt: (1) verde, obţinut din combinarea galbenului cu albastrul; (2) portocaliul, format de la galben şi roşu; şi (3) violetul, din combinaţia roşu-albastru. Alte combinaţii produc celelalte culori, cum sunt verdele şi violetul, care dau culoarea măslinului; portocaliul şi violetul, care formează cafeniul; verdele şi portocaliul din care se obţine galbenul lămâii.

Negrul este perceput ca o absenţă de culoare, în tip ce albul este o împletire armonioasă din toate culorile, oricât de ciudat ar părea acest lucru celui care nu a mai studiat această chestiune. Combinarea diferitelor culori în proporţii variate produce „tonalităţile cromatice" ale culorii. Dacă adăugăm alb la aceste tonalităţi, obţinem „tonuri", în timp ce prin adăugarea negrului rezultă „nuanţele". Negrul şi albul sunt culori „neutre".

Acum, în ceea ce priveşte înţelesul culorilor astrale – acest lucru presupune explicarea stării psihice sau emoţionale pe care le reprezintă fiecare. Doresc ca studentul să se familiarizeze cu înţelesul culorilor primare şi al combinaţiilor acestora. O înţelegere clară a culorilor astrale este adesea de un mare ajutor în dezvoltarea percepţiei astrale.

CHEIA INTERPRETĂRII CULORILOR ASTRALE

Roşu. Roşul reprezintă faza fizică a mentalităţii. Această culoare face obiectul activităţilor mentale care se ocupă cu viaţa fizică. Se manifestă prin vitalitatea trupului, iar în ce priveşte alte tonuri, tonalităţi şi nuanţe, se regăseşte în pasiuni, mânie, necesităţi fizice etc. Voi descrie diferitele forme de manifestare ale roşului peste puţin timp.

Albastru. Albastrul reprezintă faza spirituală sau religioasă a mentalităţii, adică presupune latura activităţilor psihice care sunt interesate de idealuri înalte, altruism, devotament, ardoare pioasă, veneraţie etc. Se manifestă, în diversele sale tonuri, tonalităţi şi nuanţe, prin toate formele de trăire şi emoţie religioasă, înalte şi joase, aşa cum se va observa pe parcurs.

Galben. Galbenul reprezintă faza intelectuală a mentalităţii, ceea ce implică acea parte a activităţilor psihice, preocupată cu raţionamentul, analiza, judecata, procesele

logice, inducția, deducția, sinteza etc. În diferitele sale tonuri, tonalități şi nuanțe, se manifestă în diverse forme ale activității intelectuale, înalte şi joase, aşa cum vom vedea în cele ce urmează.

Alb. Albul implică ceea ce ocultiştii denumesc Spiritul Pur, concept foarte diferit de trăirea religioasă a „spiritualității”, şi care este esența Tuturor celor care sunt. Spiritul Pur este polul pozitiv al Ființei. În continuare vom vedea ce rol ocupă în culorile astrale.

Negrul. Negrul este polul negativ al Ființei – însăşi negația Spiritului Pur, căruia i se opune în orice privință. Vom observa şi rolul pe care îl dobândeşte această culoare.

Combinațiile felurite ale celor trei culori primare iau naştere din combinarea cu negrul şi albul, precum şi din amestecul celor trei culori primare între ele. Fără îndoială că aceste combinații sunt rezultatul nuanțelor de activitate psihică şi emoțională manifestate de individualitate, unde ele reprezintă reflecția şi totodată soluția la această problemă. Cu toate acestea, combinațiile şi amestecul de culori astrale sunt nenumărate şi aproape că tind spre o infinitate de varietăți. Amestecul nu numai că are drept cauză combinarea culorilor, în asociere cu negrul şi albul, dar în multe cazuri masa unei culori apare în dungi, punctată sau este acoperită de alte culori. Uneori, amestecul a două tipuri de culori antagoniste duce la conflict, înainte ca ele să se combine. Din nou observăm efectul unei culori care o neutralizează pe cealaltă.

În unele cazuri, mase compacte de nori mari şi negri acoperă culorile deschise din spatele lor şi apoi întunecă strălucirea puternică de culoare, aşa cum s-a demonstrat de multe ori în cazul conflagrației fizice. Întâlnim din nou mari străfulgerări de galben deschis sau de roşu aprins în jurul câmpului aurei, denotând agitație sau conflictul intelectului cu pasiunea.

Studentul care nu şi-a dezvoltat percepția astrală va fi tentat să-şi închipuie că culorile astrale din aura umană au aspectul unui curcubeu de formă ovoidală, al unui spectru sau ceva asemănător. Este o mare greşeală. În primul rând, culorile astrale sunt rareori statice, fiindcă toată activitatea psihică şi emoțională este rezultatul vibrației, schimbării şi mişcării ritmice. În consecință, culorile aurei au aspectul caleidoscopic al jocului constant de culori, formă şi repartizare – o puternică manifestare electrică, în continuă substituire de culori, schimbare şi combinare. Emanațiile puternice de limbi de flăcări se proiectează dincolo de limita aurei, cu un sentiment puternic sau cu exaltare, manifestând mari vârtejuri şi ondulații vibratorii. Priveliştea este incredibilă, deşi la început poate că sperie privitorul. Natura a fost înțeleaptă şi a hărăzit treptat darul viziunii astrale, prin stadii de perfecționare imperceptibile. Există numeroase apariții plăcute şi neplăcute ale planului astral.

Capitolul IV: culorile astrale (continuare)

Având tot timpul în minte semnificația celor trei culori primare din planul astral, să vedem care sunt înțelesurile combinațiilor, nuanțelor, tonalităților şi tonurilor acestor culori.

Grupul Roşu: în aceste grup de culori astrale văzute în aura umană, constatăm foarte limpede prezența nuanței de roşu aprins, asemănătoare cu aceea a sângelui proaspăt, pur, care pleacă dinspre inimă, plin de materie pură, proaspăt oxigenată. Această nuanță din aură denotă sănătate, forță de viață, vigoare, virilitate etc., în formă pură şi nealterată. Aura unui copil sănătos şi puternic prezintă această nuanță de culoare foarte clar şi puternic conturată.

Emoțiile pure, sincere ca prietenia, iubirea de prieteni, plăcerea de a practica exercițiul fizic, sporturi sănătoase şi curate etc., se manifestă printr-o nuanță de roşu pur. Atunci când aceste sentimente sunt corupte de egoism, rațiuni meschine etc., nuanța îşi pierde culoarea şi intensitatea. Iubirea de prietenii ieftine, de sporturi necurate sau de jocuri de interese produc un roşu neplăcut, murdar.

O nuanță care seamănă foarte mult cu roşul închis este culoarea astrală a iubirii, dar tonul şi nuanța diferă foarte mult în funcție de natura acestei forme de trăiri emoționale. O formă foarte înaltă de iubire, care doreşte binele celui iubit, şi nu caută satisfacția proprie, delimitează un ton foarte frumos de roşu – unul dintre cele mai plăcute tonuri astrale.

Coborând pe această scară, vom observa că această nuanță devine şi mai închisă şi mai lipsită de intensitate, până când ajungem în planul pasiunii impure, carnale şi inferioare, care dă naştere unui roşu închis urât, şters şi murdar, având un aspect respingător, trimițând la imaginea sângelui amestecat cu pământ negru sau gunoi de grajd.

O serie interesantă de nuanțe de roşu sunt cele care simbolizează supărarea în toate formele sale, de la străfulgerările stacojii ale mâniei, coborând din ceea ce poate fi numită „indignarea virtuoasă”, până la capătul scării, unde se află străfulgerările urâte de roşu închis şi şters, simbolizând furie şi pasiune necontrolată. Roşul mâniei se arată de obicei în străfulgerări sau în zvâcniri mari de flăcări, adesea însoțite de un fond negru, ca în cazul urii răutăcioase, sau de un fond verde în momentul în care furia provine din gelozie sau invidie. Culoarea cupidității este o combinație foarte urâtă de roşu închis şi şters şi verde murdar. Dacă persoanele ar putea să-şi vadă propriile culori astrale care însoțesc aceste stări mentale nedorite, probabil că imaginea i-ar dezgusta în asemenea măsură încât tot ea ar duce la vindecare. În orice caz, acestea sunt cele mai dezgustătoare şi mai respingătoare stări pentru ocultistul care le observă în aura umană şi care se întreabă adesea de ce nu le îmbolnăvesc pe acele persoane care le generează – şi de multe ori acest lucru se şi întâmplă.

Grupul Galben: în acest grup de culori astrale întâlnite în aura umană găsim la fel de multe varietăți pe cât am descoperit în grupul roşu. Galbenul, denotând intelectul, cunoaşte mai multe trepte de nuanță şi ton, precum şi diferite grade de claritate.

O nuanță interesantă în cadrul acestui grup este portocaliul, care reprezintă diferită forme de „mândrie a intelectului”, ambiție intelectuală, iubirea de autoritate obținută prin voință etc. Cu cât ponderea de roşu din portocaliul astral este mai mare, cu atât legătura cu natura fizică sau animalică va fi mai puternică. Mândria şi iubirea de putere asupra celorlalți conțin mult roşu în culoarea lor astrală, în timp ce iubirea de autoritate intelectuală are mai puțină culoare în compoziție.

Pura realizare intelectuală şi iubirea pentru acest lucru se manifestă printr-un galben auriu foarte frumos şi clar. Mari profesori au demonstrat în repetate rânduri că studenții lor au văzut pentru o fracțiune de secundă un „halo” auriu în jurul capului profesorului. Profesori înzestrați cu o înaltă spiritualitate au acest „nimb” de culoare galben auriu, cu un contur foarte frumos de albastru, care se vede foarte clar.

Picturile marilor învățători spirituali ai umanității au de obicei reprezentată această strălucire ca un „halo”, arătând că marii artişti au recunoscut acest fenomen. Celebra pictură a lui Hoffman cu Hristos în Grădina Ghetsimani înfățişează atât de bine nimbul Lui, încât ocultistul este ferm convins că artistul a avut parte de o scenă similară

în lumină astrală, pentru că detaliile sunt foarte exacte. Reprezentările lui Buddha înfăţişează aceeaşi strălucire.

Nuanțele aurii bogate ale galbenului intelectual sunt, în comparație, destul de rare, singura indicație a puterii intelectuale şi întâlnită în aura celor mai multor persoane fiind o culoare palidă ca lămâia. Percepției ocultistului, angajând această putere de viziune astrală, câteva persoane vor manifesta, în locuri disparate, galbenul auriu strălucitor al intelectului adevărat, având aspectul lumânărilor aprinse printre o mulțime de bețe de chibrit care ard mocnit.

Grupul Verde: acesta este un grup aparte, fiind bineînțeles constituit din diferite combinații de albastru şi galben, nuanțate cu negru sau alb. Până şi ocultiştii cei mai luminați consideră că sunt foarte dificil de identificat anumite nuanțe de verde care se formează din albastrul spiritual şi galbenul intelectual. Acesta este unul dintre cele mai obscure puncte din subiectul culorilor astrale, şi doar cei mai învățați ocultişti pot să ofere explicații în aceste condiții. Cei care sunt interesați de o astfel de analiză, le voi da următorul indiciu, care ar putea să le fie de ajutor în această chestiune. Răspunsul se găseşte în faptul că verdele se află în centrul spectrului astral şi realizează echilibrul între cele două extreme, fiind totodată influențat de acestea într-un mod neaşteptat.

Un verde liniştitor denotă iubirea de natură, de traiul în aer liber, de călătoria la țară etc., precum şi, diferind uşor ca tonalitate, iubirea de peisajele căminului familial etc. Pe de altă parte, un ton mai deschis de verde indică ceea ce s-ar putea traduce în compasiune, emoție altruistă, caritate etc. În alt caz, ilustrând varietatea din acest grup de culori astrale, o altă nuanță de verde denotă toleranță intelectuală la părerile celorlalți. Dacă bate într-o nuanță mai ştearsă, verdele manifestă tactul, diplomația, abilitatea de a manevra foarte bine natura umană, şi coborând cu o nuanță sau mai multe, se transpune în nesinceritate, inconsecvență, lipsă de încredere de sine etc. Mai există şi o altă nuanță de verde de culoarea ardeziei care indică o duplicitate de joasă condiție, din nefericire, o nuanță foarte des întâlnită printre culorile aurei obişnuite. În sfârşit, un verde murdar şi mohorât indică gelozie şi alte sentimente similare, cum este invidia răutăcioasă.

Grupul albastru: acest interesant grup de culori astrale reprezintă formele variabile şi gradele de trăire religioasă, „spiritualitate" etc. Cea mai înaltă formă de trăire şi de gândire spirituală şi religioasă se manifestă printr-o tonalitate intensă şi clară de violet, în timp ce fazele inferioare de trăire şi gândire religioasă sunt reprezentate de tonurile, nuanțele şi tonalitățile mai închise şi mai şterse, până când arată de culoarea indigoului închis, atât de închis încât cu greu ar putea fi deosebit de un negru cu tentă albăstruie. Această culoare, aşa cum era de aşteptat, indică o formă inferioară de superstiție religioasă, care nu-şi merită nici pe departe acest nume. Nu trebuie să uităm că religia cunoaşte atât locuri obscure, cât şi cele mai înalte culmi – în grădina ei cresc cele mai rare flori şi în acelaşi timp cele mai respingătoare buruieni. Sentimentele spirituale superioare – adevărata revelație spirituală – sunt indicate de o minunată nuanță de bleu, având o tonalitate neobişnuită, oarecum similară cu albastrul deschis şi senin de pe cer, într-o după-amiază răcoroasă de toamnă, chiar înainte de asfințit. Intuiția noastră în privința acestor lucruri este atât de autentică, încât chiar şi atunci când ne apropiem de această culoare în natură, ne încearcă un sentiment de înălțare spirituală ca şi când ne-am afla în prezența unor lucruri de o valoare superioară. Moralitatea, într-un grad superior, se manifestă printr-o serie de nuanțe superbe de albastru, având o tonalitate întotdeauna senină şi însuflețitoare. Sentimentul religios guvernat de frică este reprezentat de o nuanță

de gri albăstrui. Violetul este culoarea iubirii de formă şi ceremonial, în special acele forme şi ceremoniale asociate cu slujbele religioase sau cu strălucirea regală încărcată cu un aer solemn. În vremurile de demult, violetul, prin natura sa, a fost considerat culoarea prin excelenţă regală.

Grupul maro: grupul maro de culori astrale presupune dorinţa de câştig şi de agonisire, născut din culoarea maro, care presupune acumulare de pe urma muncii, şi mergând până la nuanţele mohorâte şi şterse de maro ale cupidităţii, lăcomiei, şi avariţiei. Se poate lesne conchide că în acest grup există o mare varietate de nuanţe de maro.

Grupul gri: grupul gri de culori astrale este un grup de gândire şi de emoţii negative. Griul reprezintă frica, depresia, lipsa de curaj, gândirea negativă etc. Acesta este un grup nedorit şi neplăcut.

Negru: în linii mari, în cadrul culorilor astrale, negrul sugerează duşmănie, răutate, răzbunare şi „răutate diabolică". Negrul acoperă culorile mai deschise cu nuanţe mai închise, răpindu-le frumuseţea. Această culoare mai implică şi ură, melancolie, depresie şi pesimism.

Alb: aşa cum am văzut, albul este culoarea astrală a Spiritului Pur, iar prezenţa sa face mai strălucitoare celelalte culori şi le conferă un aspect mai clar. De fapt, percepţia culorii celei mai strălucitoare pe care cei mai buni ocultişti o recunosc şi se manifestă în percepţia celor mai buni discipoli şi maeştri sub forma „Marii Lumini Albe", care transcende orice altă lumină pe care a văzut-o vreodată cineva, atât la nivelul planului fizic, cât şi la nivelul celui astral; căci ea aparţine unui plan superior oricăruia din aceste planuri, fiind mai degrabă un alb absolut şi nu unul relativ. Prezenţa albului printre culorile astrale din aura umană simbolizează o treaptă înaltă de realizare şi manifestare spirituală, iar atunci când ea invadează întreaga aură, este un semn al maestrului care recunoaşte iniţierea discipolilor.

Capitolul V: caleidoscopul auricular

După cum am observat, aura umană nu se află niciodată într-o stare absolută de repaus sau linişte. Mişcarea şi schimbarea o caracterizează în permanenţă. Cunoaşte, ce-i drept, intervale de un calm relativ, dar chiar şi aşa are un aspect pulsatoriu, ca freamătul valurilor. Umbrele de culori care se schimbă plutesc deasupra suprafeţei sale şi se aruncă în străfundurile ei ca norii pufoşi de pe cerul de vară, luminat de razele soarelui la asfinţit.

Încă o dată, tulburările violente ale activităţii umane, ale stresului emoţional, întrerup acest calm relativ, iar observatorul poate să vadă în aură cele mai violente imagini. Vibraţiile unora dintre aceste tulburări mentale sunt atât de intense, încât efectul lor se face foarte puternic simţit de către un om obişnuit, deşi acesta nu poate să identifice culorile marilor vârtejuri şi ondulaţii ale substanţei aurei care le însoţeşte.

O persoană cufundată în reverie, într-o stare de visare sau de somn prezintă un caleidoscop auricular interesant, înzestrat cu o mare frumuseţe, în cazul în care persoana este normală sau deţine o moralitate medie. Într-un asemenea caz, există o claritate confuză (dacă se poate folosi un astfel de termen), decorată cu tonuri şi nuanţe de diverse culori, formând combinaţii ciudate, dar interesante, care apar treptat din alte combinaţii şi îmbracă treptat altele noi.

Observatorul aurei percepe imediat opalescenţa, pentru că este o asemănare izbitoare cu jocul opalin, specific, de culori cu nuanţe şi tonuri delicate, cu o tonalitate sidefie sau de culoarea laptelui. Culoarea se schimbă în culoare, tonul în ton, tonalitatea

în tonalitate, ca în scara spectrului culorilor, unde curcubeul este cel mai cunoscut exemplu. Dar curcubeului sau spectrului le lipseşte semi-transparenţa caracteristică a culorilor aurei, precum şi corpul de culori din aură în continuă schimbare şi combinare.

Aici aş dori să vă atrag atenţia asupra unei faze din aură pe care am omis-o intenţionat în capitolele precedente. Mă refer la faza aurei al cărei corp opalescent are un aspect „sidefat”, lucru pe care tocmai l-am menţionat. Această apariţie nu este prezentă în nici una din stările mentale sau emoţionale, şi nu este nici prana-aura sau forţa vitală pe care le-am descris într-un alt capitol. Este manifestarea a ceea ce ocultiştii numesc „substanţă eterică”, fiind o caracteristică foarte interesantă a fenomenelor auriculare.

Această substanţă eterică, manifestând strălucire în interiorul aurei, formează ceea ce unii ocultişti numesc „corpul astral”, dar acest termen mai angajează un sens, motiv pentru care eu prefer folosirea sintagmei „dublu eteric” celei de „corpul astral”. Substanţa eterică este o formă de substanţă mult mai fină decât aceea care formează corpul fizic. Este vorba de materie într-un grad de vibraţie foarte mare – mult mai mare chiar decât materia ultragazoasă a substanţei fizice. În mod normal, poate fi simţit numai la nivelul planului astral, care este propriul său plan de manifestare.

Dublul eteric, compus din această substanţă eterică, este echivalentul perfect al celui din planul fizic – corpul fizic al individului obişnuit – deşi este capabil de o mare expansiune sau micşorare în spaţiu. Asemenea corpului fizic, radiază o aură, iar combinarea cu celelalte forme ale corpului aurei îi conferă aspectul specific sidefat, care reprezintă fundalul opalescenţei menţionate anterior. Dublul eteric explică fenomenul apariţiilor spectrale a spiritelor, pentru că persistă un timp după moartea corpului fizic şi în anumite condiţii devine vizibilă în planul obişnuit al vederii. Uneori este proiectată din corpul fizic şi în momentele acestea reprezintă o apariţie a celor vii, fiind vorba de multe cazuri înregistrate de către societăţile care investighează subiectele psihice.

Dublul eteric sau corpul astral din discuţia noastră este menţionat doar pentru a explica ciudatul ton sidefiu al fundalului sau corpului aurei, în interiorul şi din cuprinsul căreia se joacă şi se mişcă culorile aurei mentale şi emoţionale. Totodată, ar putea fi interesant de aflat că aura este întotdeauna prezentă în jurul şi în preajma unui „duh” sau suflet dematerializat şi imaterial, numit şi „spirit” în repetate rânduri.

Aura persoanei în stare de veghe este cu siguranţă mult mai activă şi mult mai intens colorată decât este aura persoanei în stare de reverie, vis sau somn. Din nou, aura persoanei care manifestă un grad mai mare de activitate mentală sau un sentiment puternic de pasiune este întotdeauna mai strălucitoare şi mai profundă decât aura persoanei care îşi exercită munca de rutină zilnică. De exemplu, într-o stare de supărare sau de iubire pasională, aura este afectată cu violenţă, nuanţe închise de culoare învârtindu-se şi oscilând în profunzimea şi la suprafaţa corpului aurei. Se întrezăresc străfulgerări, precum şi nori de furtună care plutesc la suprafaţă. Privind aura unui om înnebunit de furie şi pasiune, e ca şi cum ai coborî în Infern. Planul astral din apropierea unei gloate de linşori sau unei altă adunări de persoane cuprinse de furie devine o scenă înfricoşătoare de strălucire aurică.

O persoană care trăieşte sentimentul emoţiei sau iubirii pure îşi umple aura cu cele mai frumoase tonuri şi nuanţe, cu o intensă culoare trandafirie, iar observarea acestui lucru este o plăcere foarte mult apreciată de către ocultist. O biserică plină de persoane pe care le încearcă un sentiment înalt idealitate religioasă este şi ea un loc minunat, din cauza amestecării vibraţiilor aurei de culoare violet-albăstrui care se produce acolo.

Atmosfera unei închisori este foarte deprimantă şi oferă o imagine mai mult decât neplăcută celui înzestrat cu percepție astrală. Totodată, atmosfera astrală a sălaşului viciului şi pasiunii devine cu adevărat imposibil de observat pentru fizicul ocultistului cu idealuri şi gusturi înalte. Asemenea scene care au în planul astral sunt evitate de către toți ocultiştii, cu excepția momentelor în care au datoria morală de a veni în sprijinul şi ajutorul celor care au nevoie.

Acestea sunt două caracteristici distincte, asociate cu coloritul auric al fiecărei persoane. Prima este coloritul rezultat din gândurile şi sentimentele din firea unei persoane comune şi celorlalți indivizi; a doua este coloritul rezultat din gândurile şi sentimentele personale manifestate într-un anumit timp sau un anumit moment.

Culoarea sentimentului de moment dispare cu rapiditate, în timp ce sentimentul mai comun, legat de firea persoanei, duce la persistența pentru mai multă vreme a culorii sale corespondente, dând astfel un ton decisiv aspectului general al culorii aurei. Ocultistul este prin urmare capabil să constate nu numai gândurile şi sentimentele trecătoare ale unei persoane, ci şi să determine fără greşeală caracterul general al acesteia, tendințele, caracterul şi acțiunile trecătoare, firea sa generală, din simpla observare atentă şi din studiul culorilor aurei persoanei în cauză.

După cum bine ştiu toți ocultiştii, fiecare loc, casă, locuință de afaceri, biserică, sală de tribunal – fiecare sat, oraş, țară, națiune – îşi are propria ei aură colectivă, denumită „atmosferă astrală”, care nu este altceva decât o reflecție combinată a aurelor individuale ale entităților umane din care se compune corpul de locuitori. Aceste vibrații atmosferice sunt foarte bine simțite de numeroase persoane, iar noi suntem inconştient atraşi sau dezgustați, din acest motiv. Dar pentru ocultiştii avansați, în aceste locuri se manifestă culorile aurei în combinațiile care se nasc din natura mentalităților persoanelor care le găzduiesc. Fiecare loc îşi are propria aură colectivă, la fel cum fiecare persoană are o aură individuală. Din această cauză şi din alte cauze similare, planul astral dispune de o minunată paletă de culori. În unele cazuri, armonia combinației de culori este extraordinar de frumoasă, în timp ce aspectul îngrozitor al scenelor se aseamănă cu viziuni de coşmar dintre cele mai sumbre.

Este lesne de înțeles de ce unii dintre antici s-au limitat la a arunca priviri fugare planului astral, din moment ce în starea de visare sau în transă, aceştia au relatat că au văzut infernuri groaznice cu focuri de nestins, lacuri de pucioasă arzând neîncetat etc., pentru că astfel de idei apar în mod normal în mintea persoanelor neinformate care au luat contact cu planul astral în asemenea cazuri. În acelaşi fel, imaginile paradisului despre care vorbesc sfinții şi alte persoane de o înaltă spiritualitate se explică pe baza faptului că aceste persoane au simțit unele din scenele minunate care aparțin planurilor astrale superioare, invadate de combinații de tonuri aurice şi suflete imateriale desăvârşite. Principiul culorilor aurei apare în cazul tuturor planurilor ființei şi existenței – atât inferioare, cât şi superioare.

Prin afirmațiile de mai sus, de-abia am reuşit să formulez un adevăr ocult. Persoanele prevăzătoare vor şti să citească printre rânduri. V-am oferit cheia care va deschide poarta multor mistere, dar numai dacă veți şti să o folosiți cu chibzuință.

Capitolul VI: forme ale gândirii

Acea interesantă fază aparținând fenomenelor oculte şi numite forme ale gândirii are foarte mare legătură cu subiectul general al aurei umane, simpla menționare a uneia

trebuind, în mod firesc, să o presupună pe cealaltă. Formele gândirii se formează chiar din materia din care se compune aura, manifestându-i toate caracteristicile generale, transferându-le chiar şi culorilor aurei. Înțelegerea acestor lucruri ce privesc aura umană este necesară pentru înțelegerea corectă a naturii formelor gândirii care se formează din aceeaşi substanță.

O formă de gândire presupune o manifestare specifică a activității mentale în planul astral. Este mai mult decât o frământare puternică în corpul aurei umane, deşi aici este locul întrupării sau naşterii în lumea obiectivă. Se formează în următorul fel: o persoană manifestă o dorință, un sentiment sau o idee puternică, iar aceasta capătă în mod firesc forța dinamică a voinței persoanei. Acest fapt produce o serie de vibrații puternice în corpul aurei, contopindu-se treptat într-un centru puternic de atracție, care este încărcat cu puterea pranei persoanei respective.

În unele cazuri, aceste forme ale gândirii supraviețuiesc pentru un timp în corpul aurei, urmând ca ele să dispară treptat. În alte cazuri, formele acestea rezistă şi mențin o existență aproape independentă pentru o bună bucată de timp şi exercită o influență puternică asupra altor persoane care se află în apropiere. Iarăşi, aceste forme ale gândirii pot avea o încărcătură de prana atât de puternică şi pot fi atât de ataşate forței mentale a persoanei, încât ele vor fi aruncate încoace şi încolo în interiorul aurei şi se vor deplasa în spațiu până îşi vor fi epuizat energia inițială (exercitând între timp o influență asupra aurei psihice a altor persoane). O formă de gândire este mai mult decât manifestarea unui gând puternic – presupune într-adevăr un astfel de gând, însă înconjurat de un corp de substanță eterică, încărcat cu prana şi purtând chiar vibrațiile energiei vitale a creatorului său. Este rodul minții creatorului său şi dobândeşte o parte din esența vieții lui, care o continuă pentru o perioadă de timp mai scurtă sau mai îndelungată. În cazuri extreme, devine o forță fundamentală cu o viață relativ scurtă.

Celor care întâmpină greutăți în a înțelege felul în care o formă poate să supraviețuiască după separarea de prezența gânditorului, le-aş spune că fenomenul este similar cu acela al călătoriei în spațiu cu viteza luminii, la mult timp după ce steaua care a creat lumina a fost distrusă. Sau, din nou, se aseamănă cu vibrațiile de căldură care au rămas într-o încăpere, după ce lampa sau cuptorul care le-au produs au fost închise; sau focul din sobă care tocmai s-a stins; vuietul valurilor ca bătăile unei tobe ce persistă mult timp după ce bătaia a încetat. Totul înseamnă persistență a vibrațiilor.

Formele gândirii diferă foarte mult una de cealaltă în ceea ce priveşte forma şi aspectul general. Cea mai răspândită şi cea mai simplă formă este cea a unui val ondulatoriu sau a unei succesiuni de valuri mai mici care se aseamănă cu cercurile pe care le face în jurul ei piatra aruncată într-o apă liniştită. O altă formă este aceea a unei substanțe vaporoase rotitoare, uneori îndreptându-se către un punct central, ca un vârtej, iar alteori pornind în spirală către margini asemenea jucăriei cu artificii a „roatei cu ştifturi". Altă formă este similară cu inelul de fum care iese dintr-o locomotivă, sau din buzele rotunjite ale unui fumător, în acest caz fiind vorba de o mişcare în spirală. Alte forme de gândire au aspectul unor bulgări vaporoşi care se rotesc cu repeziciune strălucind adeseori cu o uşoară fosforescență.

Uneori forma de gândire va apărea ca un curent foarte fin, ca aburul care iese prin gâtul unui ceainic, care uneori se întâmplă să fie aruncat în jeturi scurte, fiecare jet urmând jetului precedent şi urcând în linie dreaptă. Câteodată, forma gândirii țâşneşte în afară ca o rază slabă de lumină, semănând cu raza de lumină reflectată dintr-o oglindă.

Mai rar, îşi va face drum ca un tirbuşon lung şi subțire, sau ca o sondă spațială lansată pe orbită.

În cazul formelor de gândire născute dintr-o emoție explozivă, forma de gândire va lua practic aspectul unei bombe, care chiar explodează în momentul în care ajunge în prezența persoanei căreia îi este destinată. Fiecare persoană a trăit sentimentul acesta al bombei gândirii care a explodat în imediata ei vecinătate, fiind manevrată de o personalitate puternică. Această formă se găseşte foarte des în formele gândirii trimise de un orator puternic, hotărât şi viguros.

Există forme ale gândirii foarte puternice care par că încearcă să împingă înapoi cealaltă persoană, atât de bine reprezintă ideea şi sentimentul manifestării lor. Altele par că se străduiesc să înconjoare cealaltă persoană şi să încerce la propriu să o atragă înspre prima persoană, această formă însoțind adesea o forță de atracție foarte mare, persuasiune, putere de convingere etc., atunci când este susținută de o dorință puternică. O formă aparte a acestui fel de formă de gândire ia înfățişarea unei caracatițe nebuloase cu tentacule lungi, sinuoase şi puternice, punându-şi toată forța ca să se încolăcească în jurul celeilalte persoane şi să o atragă înspre centru.

Forța sentimentului din spatele manifestării formei de gândire va parcurge adesea o distanță lungă de la emițătorul ei – de fapt, în cazuri de concentrare foarte puternică spațiul nu pare un obstacol prea mare în calea ei. În cazuri excepționale de transfer de gânduri, se va vedea că formele de gândire joacă un rol important.

Varietatea de forme ale tiparelor de gândire este aproape infinită, fiecare combinație de gânduri şi sentimente îşi creează o formă proprie, iar fiecare individ este unic în felul lui în această privință. Cu toate acestea, formele pe care le-am descris mai sus vor servi drept cazuri tipice pentru a ilustra clasele mai cunoscute ale aparițiilor. Şi totuşi, lista poate fi în permanență îmbogățită de experiența oricărui ocultist luminat şi nu are nicidecum pretenția de a fi completă. Toate varietățile de forme geometrice se pot identifica printre formele de gândire, unele dintre ele fiind de o frumusețe remarcabilă.

Mai mult, luând în considerare subiectul formelor proiectate ale gândirii, trebuie să ne aducem aminte că acestea manifestă şi împărtăşesc aceleaşi culori ca şi aura însăşi, căci ele sunt formate din aceeaşi materie şi sunt încărcate cu aceeaşi energie. Dar rețineți această diferență, şi anume că în timp ce aura se încarcă cu energie de la bateria constantă a organismului individului, forma de gândire, dimpotrivă, are la îndemână doar energia cu care a fost încărcată în momentul în care s-a desprins de corpul aurei – fiind o baterie de rezervă, care în timp îşi va cheltui toată puterea şi în cele din urmă o va pierde.

Fiecare formă de gândire are aceeaşi culoare pe care ar avea-o şi dacă ar fi reținută în corpul aurei. Dar, întotdeauna, culorile sunt mai şterse şi se combină mai puțin cu celelalte, aceasta şi din cauză că fiecare formă a gândirii este reprezentarea unui singur sentiment sau gând, sau a unui grup similar, şi nu este un compus de vibrații mentale cu mari diferențe între ele. Astfel, forma de gândire a supărării îşi va arăta culorile negru şi roşu, precum şi străfulgerările sale specifice. Forma de gândire a pasiunii îşi va prezenta culorile aurifere specifice şi caracteristicile generale. Forma de gândire a sentimentului înalt de iubire idealizată va îmbrăca forma sa minunată şi coloritul armonios, asemenea unui minunat contur de floare smulsă din grădina unui paradis îndepărtat.

Numeroase forme ale gândirii nu depăşesc niciodată limitele exterioare ale aurei, iar altele sunt proiectate la distanțe mari. Unele dintre ele explodează şi se dezintegrează în timpul călătoriei, în timp ce altele continuă să strălucească mai multe ore precum o

bucată de fier încins. Alte forme persistă vreme îndelungată cu o uşoară strălucire fosforescentă. Un studiu amănunțit a celor spuse cu privire la diferitele sentimente şi emoții care se manifestă în corpul aurei îi vor oferi studentului o idee generală referitoare la aspectul oricărei varietăți specifice de formă a gândirii, din moment ce un principiu general străbate toată seria de fenomene aurice. Înțelegerea principiilor fundamentale va duce la înțelegerea oricăror varietăți specifice ale manifestării acestora. În final, rețineți un lucru: o formă a gândirii este realmente o frântură din aura persoanei din care s-a desprins, este încărcată cu un anumit grad de prana şi este energizată cu o parte din energia vitală a persoanei. Astfel, în sens restrâns, este într-adevăr o parte proiectată a personalității acesteia.

Capitolul VII: influența psihică a culorilor

În toate procesele minunate ale naturii găsim mărturii ale minunatului principiu al acțiunii şi reacțiunii, care, la fel ca mişcarea de du-te – vino a pendulului, transformă cauza în efect, iar efectul în cauză, într-o înlănțuire fără sfârşit. Găsim acest principiu, în fapt, în cadrul relației psihice dintre stările mentale şi culori. Aceasta înseamnă că odată ce descoperim că acele stări mentale şi emoționale se traduc în vibrații care dau naştere la anumite culori astrale aurice, la fel vom descoperi că prezența anumitor culori în planul fizic va avea un efect psihic decisiv asupra stărilor mentale şi emoționale ale indivizilor aflați sub influența lor. Şi aşa cum se aştepta studentul preocupat de subiect, culorile astrale specifice manifestate în aură de prezența câtorva stări mentale sau emoționale corespund culorilor fizice specifice care influențează starea mentală sau emoțională specifică.

Ilustrând afirmațiile din paragraful precedent, aş dori să spun că prezența continuă a roşului va fi capabilă să genereze vibrații emoționale de supărare, pasiune, iubire fizică etc., sau, într-un alt ton, emoții fizice superioare. Tonul potrivit de albastru probabil că va produce sentimente de spiritualitate, emoție religioasă etc. Verdele induce sentimente de relaxare, repaus, linişte etc. Negrul implică nu sentiment de melancolie şi de durere sufletească. Şi tot aşa, fiecare culoare tinde să producă vibrații emoționale asemănătoare celor care manifestă acea culoare specifică din aura unei persoane. Este o situație de „compromisuri reciproce” de-a lungul întregii scări de culori şi emoții, conform marilor legi naturale.

Dacă omul obişnuit nu cunoaşte explicația acestor lucruri, fără îndoială că aproape toată lumea recunoaşte efectul subtil al culorii şi evită anumite culori, căutând în acelaşi tip altele. Nu există ființă umană care să nu fi experimentat senzația odihnei, calmului, repausului, influxul liniştitor de putere, atunci când s-a aflat într-o cameră decorată cu nuanțe calde de verde. Natura însăşi a oferit această nuanță ierbii şi frunzelor copacilor şi plantelor, astfel încât să se producă efectul reconfortant al peisajului rustic. Această lege naturală a acțiunii şi reacțiunii este atât de adevărată, încât aura persoanei care experimentează aceste sentimente şi pe care le produce va manifesta tonul sau nuanța de verde a ierbii şi frunzelor din jurul persoanei. Efectul stacojiului asupra animalelor, asupra taurului, de exemplu, este foarte bine cunoscut – ca să folosim o exprimare familiară, această culoare face pe cineva „să vadă roşu în fața ochilor”. Imaginea culorii sângelui poate să trezească sentimente de furie sau dezgust, din rațiunile aceleiaşi legi. Imaginea minunată a cerului de un albastru senin tinde să producă sentimente de ardoare pioasă, smerenie sau spiritualitate. Nimănui această nuanță de

albastru nu i-ar putea sugera furie, aşa cum roşul nu poate da naştere la sentimente de spiritualitate.

Este un lucru bine ştiut faptul că în spitalele pentru bolnavii psihic trebuie evitată folosirea roşului în motivele decorative, preferându-se nuanţele de albastru sau verde. Pe de altă parte, în anumite cazuri, folosirea corespunzătoare a roşului va produce vitalitate şi forţă fizică asupra unui pacient. Nu este pură întâmplare faptul că sângele dătător de viaţă are culoarea roşului aprins atunci când pleacă din artere.

Atunci când cineva se simte „melancolic", acea persoană nu se gândeşte la un albastru aprins sau cald, ci este aproape conştientă de prezenţa unui gri şters care bate în albastru. Iar prezenţa unei asemenea culori în jurul cuiva produce depresii. Toată lumea cunoaşte cum e să trăiască „o zi mohorâtă" toamna sau primăvara.

La fel, oricine a trăit sentimentul exaltării spiritului, sentiment produs de imaginea unei zile cu un răsărit auriu de soare, sau cu un asfinţit auriu. Avem dovezi ale acestei legi ale naturii din toate părţile, le vedem în fiecare zi. Acesta este un subiect interesant care va răsplăti studentul pentru că a investit atâta timp şi efort de gândire în legătură cu această chestiune.

Vorbind de caracteristicile generale ale clasei celor trei grupuri primare de culori, toţi ocultiştii, precum şi numeroşi fiziologi şi psihologi au consimţit asupra următoarelor principii fundamentale: (1) roşul este excitant la nivelul mental şi al emoţiilor; (2) galbenul este însufleţitor, înălţător şi stimulativ intelectual; şi (3) albastrul este rece, liniştitor şi calmant. S-a ajuns la concluzia universală conform căreia nuanţele potrivite de verde (combinând calităţile albastrului şi galbenului în proporţii adecvate) reprezintă varianta ideală pentru odihnă şi refacere, urmată de stimulare şi de un nou impuls de ambiţie. Cauza ţine cont de calităţile albastrului şi galbenului, care compun această culoare.

Este interesant de semnalat faptul că ştiinţa medicală reflectează destul de serios asupra folosirii culorilor în tratamentul bolilor, iar cele mai competente autorităţi în domeniu care analizează subiectul verifică învăţăturile vechilor ocultişti cu privire la influenţa culorilor asupra stărilor mentale şi a dispoziţiei fizice.

Dr. Edwin Babbitt, un iniţiator al acestei direcţii în Occident, a enunţat principiile generale în câteva cuvinte, formulând următoarea lege: „Există o serie triadică de gradaţii ale intensităţilor caracteristice ale culorilor, centrul şi punctul culminant al acţiunii electrice, care calmează nervii, în culoarea violet; punctul culminant al acţiunii electrice, care relaxează sistemul cardio-vascular, în culoarea albastru; punctul maxim de intensitate al luminozităţii, în galben; precum şi climaxul căldurii, în roşu. Aceasta nu este o împărţire imaginară a calităţilor, ci una reală, culoarea roşu aprins înglobând principiul căldurii, iar albastrul şi violetul pe cel al recelui şi al electricităţii. Astfel avem numeroase stiluri de acţiune cromatică, putere electrică, luminoasă, termală etc.

Citiţi argumentele de mai sus ale dr. Babbitt, comparaţi-le apoi cu învăţăturile oculte care se ocupă de studiul culorilor astrale şi veţi identifica baza reală a ştiinţei pe care iscusitul doctor a căutat să o stabilească în această direcţie, Babbitt a condus o excelentă muncă de pionierat. Rezultatul muncii sale este în prezent analizat de doctorii de la marile şcoli de medicină, mai ales din Continent, Europa – Anglia şi America aflându-se în urmă cu aceste practici.

Ocultistul luminat găseşte de asemenea o mare satisfacţie în interesul pe care îl arată doctorii şi juriştii în chestiunea influenţei culorilor asupra bunăstării mentale,

morale şi fizice a oamenilor obişnuiţi. Efectul culorii asupra moralităţii se observă de către cei care muncesc pentru bunăstarea umană şi care ocupă funcţii importante.

Jurnalele americane relatează cazul unui judecător dintr-un mare oraş din vestul ţării care a insistat ca sala lui de judecată să fie decorată în tonalităţi luminoase şi înviorătoare, luând locul fostelor nuanţe închise şi deprimante. Acest judecător a remarcat cu înţelepciune că luminozitatea duce la raţionamente corecte, în timp ce întunericul provoacă judecăţi strâmbe; a mai observat că, din moment ce sala de judecată se afla la etaj, trebuia ca zidurile să fie decorate corespunzător, iar acest lucru ar fi fost de ajuns pentru a transforma pe oricine într-un criminal care să petreacă zile în şir într-o sală de tribunal întunecată şi deprimantă. Bunul judecător, care trebuie să fi avut oarecare cunoştinţe despre învăţăturile oculte, este citat cu următoarea concluzie: „Albul, cremul, galbenul pai şi portocaliul sunt culorile cele mai sănătoase. Aş putea să adaug şi verdele deschis, căci este culoarea predominantă din natură; negrul, maroul şi roşul aprins îndeamnă la fărădelege – un om furios vede roşu în faţa ochilor." O sentinţă remarcabilă rostită de pe băncile tribunalului!

Efectul schemelor de culori asupra bunăstării morale şi mentale a persoanelor este recunoscut în sensul utilizării unei palete de culori mai deschise în şcoli, spitale, şcoli de corecţie, închisori etc. Rapoartele demonstrează validitatea teoriei prezentate aici. Coloritul unei flori are acest efect chiar şi asupra celui mai periculos deţinut, în timp ce capacitatea intelectuală a copiilor din şcoli este stimulată de o pată deschisă de culoare. Nu mai este nevoie să se demonstreze efectul binefăcător al combinaţiei corecte de culori din saloanele de bolnavi sau de pe holurile spitalelor.

Cele mai răspândite practici şi teorii care privesc implicaţiile culorii în terapeutică şi în buna desfăşurare a muncii sunt în cea mai mare parte corect enunţate. Dar doresc să grăbesc studiul semnificaţiei oculte a culorii, aşa cum este ea menţionată în această carte în asociere cu aura umană şi culorile astrale, constituind o bază solidă pentru o înţelegere inteligentă, în profunzime, a adevăratelor principii psihice care susţin aplicarea fizică a metodelor la care se face referire. Abordaţi esenţa subiectului şi apoi ocupaţi-vă de aspectele sale marginale – aceasta este regula ocultistului care ar putea fi preluată şi de opinia publică nonocultă.

Capitolul VIII: magnetismul auric

Fenomenul magnetismului uman este foarte bine cunoscut de către oamenii obişnuiţi pentru a mai fi nevoie să-l susţinem cu argumente. Să-i lăsăm, aşadar, pe oamenii de ştiinţă să se lanseze în cât mai multe polemici, căci în adâncul inimii tuturor oamenilor obişnuiţi persistă convingerea că există un astfel de concept. Bineînţeles că ocultiştii sunt destul de familiarizaţi cu minunatele manifestări ale acestei imense forţe naturale, precum şi cu efectele acesteia asupra intelectului şi corpului membrilor umanităţii, şi îşi permit să surâdă la încercările unora dintre minţile limitate din interiorul colegiilor care tratează această chestiune cu superioritate.

Dar omul obişnuit nu cunoaşte relaţia dintre magnetismul uman şi aura umană. Consider că studentul ar trebui să se familiarizeze cu această relaţie fundamentală, pentru a putea emite raţionamente corecte în legătură cu magnetismul uman. Iată cum sună teoria în câteva cuvinte: aura umană este depozitul uriaş sau rezervorul magnetismului uman, sursă a tuturor formelor de magnetism care se proiectează de la un individ către alţi indivizi. Modul exact în care este generat magnetismul uman ţine de un domeniu mult

mai îndepărtat, dar pentru ceea ce ne interesează pe noi este destul să explicăm funcția de depozitare şi de transmitere.

În cazuri de vindecare pe bază magnetică, lucrurile sunt foarte simple. În asemenea cazuri, cel care vindecă, printr-un efort de voință (uneori aplicat inconştient) proiectează o parte din vibrațiile aurei sale pranice către corpul pacientului, prin intermediul sistemului nervos al pacientului şi prin intermediul a ceea ce am putea numi inducția aurei înseşi.

Simpla prezență a unei persoane foarte încărcate cu prana este de multe ori suficientă pentru a cauza o o umplere a aurei celorlalte persoane, producând un sentiment de putere şi energie redobândită. Folosindu-şi mâinile, vindecătorul produce un efect puternic, prin folosirea anumitor proprietăți inerente din sistemul nervos atât al pacientului, cât şi al său. Are loc chiar şi o revărsare de substanță eterică din aura vindecătorului spre cea a pacientului, în cazul în care vitalitatea celui din urmă este foarte scăzută. Mulți vindecători şi-au transferat la propriu forța vitală şi substanța eterică în corpul pacienților lor atunci când aceştia erau în acea stare de slăbiciune de dinaintea morții, şi prin această practică au reuşit să-l readucă la o viață normală şi să-i redea puterea. Această practică este similară cu transfuzia de sânge – cu excepția faptului că se efectuează la nivelul planului psihic, şi nu în planul fizic.

Dar munca doctorului magnetic nu se opreşte aici, dacă acesta este foarte bine pregătit în ştiința sa. Doctorul instruit – realizând efectul de revigorare a stărilor mentale asupra condițiilor fizice ale vibraților mentale asupra centrilor nervoşi fizici şi a organelor corpului – se străduieşte să trezească vibrațiile mentale corespunzătoare în mintea pacientului său. În mod normal, el face acest lucru prin simpla menținere a minții sale în starea mentală dorită, trezind astfel vibrații mentale similare în mintea pacientului său. Doar această practică reprezintă o armă puternică de vindecare şi constituie esența vindecării mentale aşa cum este ea practicată în mod normal. Dar chiar şi aici există posibilitatea de perfecționare, după cum vom vedea imediat.

Ocultistul instruit, recunoscând legea acțiunii şi reacțiunii în problema culorilor aurice realizează aceleaşi lucruri în practica vindecării, după cum urmează: el nu numai că are în minte un sentiment şi un gând puternic, pe care doreşte să le transmită pacientului, dar (rețineți acest lucru) el îşi imaginează şi culoarea corespunzătoare care este echivalentă cu sentimentul sau gândul în cauză.

Câteva clipe de gândire vă vor arăta că prin aceasta el practic amplifică efectul. Nu numai propriile sale vibrații ale gândului (1) instituie vibrațiile corespondente în mintea pacientului prin legea transferului de gânduri, ci şi (2) faptul că el se gândeşte la anumite culori va realiza vibrații aferente nu numai (a) în propria lui aură, şi prin urmare (b) în cea a pacientului, dar va şi acționa (3) direct asupra aurei pacientului şi va reproduce culorile de acolo, care (4) în schimb vor da naştere la vibrații corespunzătoare în mintea pacientului, prin legea reacției.

La prima citire, traseul de mai sus ar putea părea destul de complicat, dar după o scurtă analiză vom vedea că este un proces relativ simplu, acționând exclusiv de-a lungul liniilor acțiunii şi reacțiunii, lege care a fost explicată în capitolele precedente ale acestei cărți. Vibrațiile ricoşează din minte în aură, şi din aură înapoi în mintea pacientului, ca o bilă de biliard care ricoşează dintr-o parte în alta a mesei, sau ca mişcarea unei mingi de tenis peste fileu, între cele două rachete.

Principiul enunțat aici poate fi integrat în ceea ce se numeşte „tratamentul în absență", ca în cazul tratamentelor în care pacientul este prezent. Prin legile transferului de gândire, nu numai gândul, dar şi imaginea mentală a culorii astrale aferente se transmite prin spațiu, pentru ca apoi, ocupând mintea pacientului, se transmite în mintea acestuia sub forma vibrațiilor ajutătoare şi dătătoare de sănătate. Doctorul care aparține unei şcoli de vindecare mentală sau spirituală va găsi de mare ajutor aceste îndrumări, pentru a putea să ofere tratamente atât în prezența, cât şi în absența pacientului. După ani îndelungați de experiență personală, recomand această practică, precum şi pe aceea propusă de ocultiştii luminați.

Desigur, faptul că vindecătorul obişnuit nu poate să distingă între nuanțele fine din culoarea astrală, pe motiv că până acum nu le-a văzut manifestându-se în aură, face ca metoda lui să fie mai puțin eficace decât este metoda ocultistului instruit şi luminat. Dar cu toate acestea, doctorul obişnuit va afla toate acestea în cunoaşterea culorilor astrale sau aurice prezentate în această carte de mici dimensiuni, putând să obțină rezultate destul de însemnate în practica lui. Următoarea listă, dedicată memoriei, îi va fi de ajutor în ceea ce priveşte angajarea imaginii mentale a culorilor aurice în misiunea lui de vindecare.

Lista culorilor vindecătoare

Sistemul nervos:
Calmare şi revigorare: nuanțe de violet, levănțică etc.
Efect odihnitor şi revigorant: nuanțele de verde ale ierbii
Stimulant şi excitant: nuanțele de roşu (aprins)
Sângele şi organele interne :
Calmare şi revigorare: nuanțe intermediare de galben şi portocaliu
Efect odihnitor şi revigorant: nuanțele de verde ale ierbii
Pentru inspirație şi iluminare: nuanțele portocalii de galben
Stimulant şi excitant: nuanțele de roşu intens

Următoarele sugestii suplimentare vor fi de mare ajutor doctorului magnetic. În cazuri de vitalitate fizică scăzută – precum şi stări de frisoane, lipsa căldurii corpului etc. – sunt indicate nuanțe de roşu aprins. În stări febrile, de temperatură foarte ridicată a sângelui excesiv, hipertensiune arterială, inflamații etc., se recomandă albastrul. Roşul are tendința de a produce acțiune pulmonară activă şi sănătoasă, în timp ce nuanțele de violet şi levănțică au efectul de a încetini bătăile prea rapide ale inimii. Un pacient nervos, surescitat, poate fi tratat prin băi mentale într-o mare de violet şi levănțică, în timp ce unei persoane obosite, epuizate şi extenuate i se poate reda un tonus bun prin nuanțe de roşu aprins, de galben foarte intens, terminând tratamentul cu o revărsare caldă de portocaliu.

Celor care au o pregătire temeinică în domeniul filosofiei oculte, le-aş sugera să-şi amintească semnificația Marii Lumini Albe şi să încheie astfel tratamentul, făcând efortul de a identifica o apropiere de acea culoare albă, clară şi pură din aură – la nivel mental, desigur. Aceasta îi va crea pacientului o stare de inspirație, exaltare şi iluminare în minte şi suflet, care îi va face mult bine, contribuind de asemenea la revigorarea doctorului magnetic prin energia cosmică a prana-aurei.

Tot ceea ce s-a spus în acest capitol cu referire la folosirea culorii în tratamentele magnetice se poate aplica la fel de bine în cazuri de auto-vindecare sau auto-tratament. Pacientul să respecte indicațiile date mai sus pentru doctor şi apoi să îndrepte curentul vindecător sau gândul către el însuşi – iar rezultatul va fi identic ca atunci când ar trata pe altcineva. Individul va descoperi în curând că anumite culori îndeplinesc această sarcină mai bine decât altele, în acest caz vindecătorul trebuind lăsat să acționeze după acest set de reguli şi nu după reguli generale, pentru că de cele mai multe ori intuiția este cel mai bun ghid în aceste cazuri. Cu toate acestea, se va observa că experiența individuală va coincide cu listele de culori elaborate anterior, cu mici variații de la o persoană la alta.

Capitolul IX: dezvoltarea aurei

Când ne gândim că aura individuală afectează şi influențează alte persoane cu care intră în contact – şi este, de fapt, o parte importantă din personalitatea lui – se va putea vedea că este important ca individul să facă tot posibilul ca să-şi dezvolte aura în direcția calităților pe care şi le doreşte şi să neutralizeze sursa generatoare de calități nedorite. Acest lucru se confirmă de două ori mai bine când ne gândim şi la faptul că, după legea acțiunii şi reacțiunii, vibrațiile aurice acționează asupra minții individului, intensificând şi adăugând astfel stimulenți pentru stările mentale originare care le-au produs. În orice perspectivă ne-am plasa, dezvoltarea aurei conform principiilor ştiințelor oculte este o parte fundamentală din auto-dezvoltare şi din construirea caracterului.

În această acțiune a dezvoltării aurei, s-au descoperit două faze corelative şi anume: (1) acțiunea directă a umplerii aurei cu cele mai puternice vibrații, prin păstrarea în minte a imaginilor mentale clare, distincte şi repetate ale dorințelor dezirabile şi ale sentimentelor; şi (2) efectul adăugat al imaginilor mentale ale culorilor corespunzătoare ideilor şi sentimentelor care sunt de dorit şi demne de a se dezvolta.

Prima dintre fazele mai sus menționate este probabil cu mult mai familiară unui student obişnuit decât cea de-a doua fază. Acest lucru rezidă din faptul că studentul obişnuit poate să fie mai mult sau mai puțin familiarizat cu învățăturile numeroaselor şcoli de culte care consimt asupra axiomei conform căreia „păstrarea unui gând” tinde să dezvolte mintea individului pe parcursul liniilor specifice ale unui asemenea gând.

Acesta este un principiu psihologic corect pentru această chestiune, chiar şi atunci când aceia care o practică nu înțeleg intru totul faptele expuse aici. Facultățile mentale, muşchii fizici, tind să se dezvolte prin exercițiu şi uz, orice facultate mintală putând fi dezvoltată şi cultivată în acest fel.

O altă învățătură venind din partea aceloraşi şcoli este aceea că natura gândurilor astfel „menținute” de către individ afectează alte persoane cu care intră în contact, şi oarecum atrage spre ele lucruri obiective, persoane şi circumstanțe în armonie cu astfel de gânduri. Aceasta este şi o aplicare a celei mai bune învățături oculte – din care, desigur, au provenit la început. Eu, unul, susțin cu tărie argumentele acestor învățături şi le consider fundamental corecte. Şi în cadrul acestei asocieri, aş putea spune că orice doctor poate să aplice propriile sale metode, inclusiv această învățătură care se referă la aură, pentru a obține astfel rezultate mult îmbunătățite.

Reținând în minte, cu devotament şi perseverență, anumite idei şi sentimente, individul poate să umple aura lui cu vibrațiile şi culorile unor astfel de idei şi sentimente, încărcând astfel aura cu energie şi putere. Prin aceasta, el va cunoaşte câştigul reacției asupra propriei sale minți, şi astfel va proteja avantajul acestui afect asupra celorlalte

persoane cu care intră în contact. În acest fel el nu numai că îşi conturează caracterul de-a lungul liniilor dezirabile, dar în acelaşi timp îşi dezvoltă o „personalitate” puternică, pozitivă şi atractivă, care îi afectează pe ceilalți atunci când intră în contact cu ei.

Consider că nu este necesar să intru în amănunte despre această fază de „menținere a gândului”, pentru că, aşa cum am mai spus, studentul obişnuit este deja familiarizat cu regulile referitoare la această practică. Voi spune doar că fiecare individ este în mare parte rezultatul gândurilor pe care le-a manifestat şi a sentimentelor pe care le-a nutrit. Prin urmare, regula este să vă manifestați şi să exersați facultățile pe care doriți să vi le dezvoltați, şi să respingeți sau să vă abțineți de la manifestarea facultăților mintale pe care doriți să le controlați sau să le reprimați. Din nou, pentru a reține o facultate nedorită, dezvoltați şi exersați opusul acesteia – respingeți facultățile negative prin dezvoltarea celor pozitive. Mintea produce gânduri; şi cu toate acestea tinde să se dezvolte din chiar acea parte a rodului ei pe care i-l puteți oferi ca să-l consume – căci mintea nu numai că creează gândul, dar se şi hrăneşte din el, pentru ca, în final, folosind gândul pentru a da naştere celui mai bun gând pentru voi, să-l arunce înapoi în coşul de alimentare, de unde îl va folosi la crearea altor gânduri similare, care devin astfel mai puternice. Astfel se rezumă acest proces în câteva cuvinte. După clasificarea de mai sus, a doua fază a dezvoltării aurei nu trebuie să fie cunoscută de către student din simplul motiv că nu este cunoscută în afara cercurilor oculte avansate, iar în privința studierii ei s-au făcut cunoscute foarte puține lucruri. Dar însăşi această reticență din jurul ei face dovada importanței sale, iar eu îi sfătuiesc pe studenții mei să îi acorde atenția şi să o practice aşa cum importanța ei o cere. Practica aceasta este însă extrem de simplă, iar principiul practicii se bazează doar pe faptele ce privesc relația dintre culoare şi stările mentale, aşa cum apar ele în culorile astrale aurice şi cum au fost explicate în capitolele precedente ale acestei cărți.

Pentru a practica cu inteligență dezvoltarea aurei prin umplerea sau încărcarea ei cu vibrațiile culorilor fizice, studentul trebuie mai întâi să cunoască foarte bine scara de culori asociate cu fiecare set de stări mentale sau cu sentimente emoționale. Această scară şi modalitatea de interpretare a ei au fost menționate de câteva ori în capitolele precedente.

Studentul trebuie să revină asupra paginilor din această carte, să recitească şi să restudieze cu atenție fiecare cuvânt care s-a spus în legătură cu relația dintre stările mentale şi culorile aurice. Trebuie să cunoască foarte bine corespondența mentală a nuanțelor de roşu, galben şi albastru, astfel încât gândul la o culoare să producă instantaneu în minte ideea stării la care se referă. Studentul trebuie să se gândească la grupul corespunzător de culori în momentul în care se gândeşte la orice stare mentală. Trebuie să cunoască temeinic efectul fizic, mental şi spiritual al fiecărei culori şi trebuie, mai mult decât atât, să se testeze la nivel fizic, pentru a vedea care sunt efectele fiecărei culori asupra lui.

Studentul trebuie să se ocupe de acest studiu cu interes şi pasiune, pentru că dacă va fi atent, va percepe lucruri interesante privind acest subiect, sub fiecare aspect al vieții şi muncii sale de zi cu zi. Va găsi dovezi care să susțină principiul şi în scurt timp va acumula un număr de experiențe în ce priveşte fiecare culoare în parte şi starea ei mentală corespunzătoare. Va fi răsplătit din plin pentru efortul de a studia aceste lucruri, pe care va ajunge foarte repede să le facă din plăcere şi nu dintr-o obligație de muncă.

Însuşindu-şi această fază a subiectului, studentul trebuie să îşi ofere o examinare şi o analiză mentală amănunţită şi sinceră, trebuind să-şi consemneze atât punctele forte, cât şi pe cele slabe. Trebuie să descopere în ce măsură vrea să-şi dezvolte trăsăturile de-a lungul coordonatelor fizice, mentale şi spirituale. Consemnând toate aceste lucruri despre el însuşi, trebuie să aplice apoi principiile încărcării aurei cu vibraţiile de culoare pe care le indică diagnosticul şi prescripţia pe care singur şi le-a pus.

Ultima fază este destul de simplă, odată ce am înţeles ideea esenţială care stă la baza ei. Constă din formarea cât mai clară a unei imagini mentale a culorii sau culorilor dorite, pentru ca apoi să proiecteze vibraţiile în aură, printr-un simplu efort de voinţă. Voinţa, aşa cum este ea înţeleasă de ocultism, se poate spune că se compune din comandă, lăsând restul pe seama mecanismului voinţei şi a minţii. Dacă înlăturăm obstacolele pe care ni le pun în cale îndoiala şi frica – atunci Comenzii Absolute îi revine sarcina de a pune voinţa în mişcare. Apropo, aceasta este un secret ocult care se aplică pe o scară foarte mare – încercaţi să-i însuşiţi toată semnificaţia foarte importantă.

Imaginea mentală a culorilor poate fi susţinută material de materia fizică a culorii potrivite. Concentrându-vă atenţia şi viziunea asupra unei flori de culoare roşie, sau asupra unui loc de pe o frunză de culoare verde, veţi putea să vă creaţi o imagine limpede şi pozitivă a acelei culori. Acest proces, susţinut de voinţă şi de condiţia ca vibraţiile acestei culori să încarce aura, vor duce la rezultatul scontat. Dacă aveţi în jurul vostru ceva care să vă ofere culorile dorite, atenţia voastră va capta imediat această impresie, chiar dacă vă preocupă sau vă gândiţi la altceva. Trăiţi cât puteţi mai mult în ideea şi cu prezenţa culorii dorite şi vă veţi crea deprinderea de a vă reprezenta imaginea şi vibraţia culorii respective. Cu puţină practică şi experienţă veţi putea în curând să obţineţi cât mai multe rezultate. Răbdarea, perseverenţa şi interesul sincer şi susţinut, aceasta este cheia succesului.

Capitolul X: aura protectivă

Printre cele mai vechi practici de ocultism, se numără şi instrucţiunile care privesc clădirea şi menţinerea aurei protective a individului, prin care acesta devine imun la influenţele fizice, mentale, psihice sau spirituale nedorite. Această învăţătură este atât de importantă, încât este regretabil faptul că scriitori de dată recentă nu au scris mai mult pe marginea acestui subiect. Problema cu mulţi dintre aceşti scriitori este că par că închid ochii la lucrurile neplăcute din viaţă şi se concentrează numai asupra celor plăcute. Aceasta este însă o greşeală, căci ignoranţa nu a fost niciodată o virtute, iar să întorci spatele când dai de lucruri neplăcute nu înseamnă întotdeauna că le şi distrugi. Orice învăţătură care nu include instrucţiuni referitoare la liniile protective o consider incompletă şi inadecvată.

Protecţia aurică protectoare constă în încărcarea aurei cu magnetism vital şi culoare, care vor tinde să respingă nu numai contagiunea fizică a persoanelor bolnave, ci şi, ceea ce este mai important, contagiunea minţii şi sentimentelor lor

Studentul care a citit cu atenţie capitolele anterioare va realiza imediat că această protecţie este posibilă din cauza umplerii aurei cu vibraţiile de sănătate şi forţă fizică, prin imaginilor mentale ale nuanţelor de roşu care menţin viaţa şi prin exerciţiul minţii în direcţia gândului de forţă şi de putere. Aceste două lucruri vor tinde să crească semnificativ aura de rezistenţă a fiecărei persoane, acestea putând să îndepărteze influenţele maladive care îi afectează pe alţii.

Aura doctorului sau vindecătorului de succes, în prezenţa bolii, va presupune invariabil prezenţa în aură a unui roşu strălucitor şi pozitiv, însoțită de vibrațiile mentale de vigoare, putere şi încredere, precum şi de absenţa fricii. Acest lucru, pus în legătură cu cercul auric, pe care îl vom descrie în cele ce urmează, se va dovedi de mare importanță pentru vindecători, doctori, infirmiere, etc., precum şi pentru cei care intră în contact intim cu persoanele bolnave.

De o importanță la fel de mare se bucură şi încărcarea aurei cu vibrațiile de protecție mentală, respectiv cu vibrațiile de portocaliu, galben şi alte culori similare. Dacă vă mai aduceți aminte, acestea sunt culorile intelectului, iar atunci când aura este încărcată şi umplută cu ele, acționează ca o protecție împotriva altora de a convinge pe cineva să acționeze împotriva voinței sale, prin argumente sofistice, raționamente plauzibile, imagini înşelătoare etc. Îi oferă individului un fel de iluminare mentală, accelerând facultățile perceptive şi luminând intelectul şi puterea de judecată, pentru ca în final să confere un contur bine definit al replicii spirituale şi a răspunsului.

Dacă veți adopta atitudinea mentală pozitivă şi corectă şi vă veți umple aura cu vibrațiile portocaliului-galben mental, eforturile mentale ale celorlalte persoane se vor lovi de aura voastră, sau, ca să folosesc alt termen de comparație, vor aluneca pe aură ca apa pe spatele raței. Este bine să vă gândiți în permanență la capul vostru înconjurat în asemenea momente de o aură aurie sau de un halo – gândul acesta se va dovedi la fel de eficace ca o cască protectoare împotriva asaltului intelectului sau argumentelor celorlalți.

Şi, din nou, există şi o a treia formă de aură protectoare, şi anume protecția naturii emoționale a individului – acest lucru este de maximă importanță dacă ne gândim cât de des acționăm sub imboldul emoțiilor şi mai puțin sub imperiul intelectului sau rațiunii. Să-ți aperi emoțiile înseamnă, ca să spunem aşa, să-ți aperi cel mai intim suflet. Dacă ne putem proteja sentimentele şi latura emoțională, vom fi în stare să ne folosim puterea de a raționa şi intelectul mult mai eficient, aşa cum ştim cu toții din experiență.

Ce culoare trebuie să folosim în această formă de protecție aurică? Poate cineva să mai aibă îndoieli acum, după ce a citit capitolele precedente? Care este culoarea protectivă emoțională? Albastrul, bineînțeles. Albastrul controlează această parte a trupului şi a minții, iar noi, lăsându-ne ridicați de vibrațiile de albastru deschis, lăsăm în urmă emoțiile şi sentimentele inferioare şi suntem purtați în sferele superioare ale sufletului. Aici, vibrațiile şi influențele acelea meschine nu ne pot ajunge. În acelaşi fel, aura colorată în albastru va acționa ca un fel de armură care ne protejează de contagiunea pasiunilor şi sentimentelor ieftine ale altora.

Dacă sunteți expuşi la influențe malefice sau la contagiunea acelor emoții şi dorințe inferioare, vă va prinde bine să vă însuşiți arta umplerii aurei cu tonurile deschise de albastru. Ocupați-vă cu studiul nuanțelor de albastru strălucitor şi limpede şi veți alege instinctiv nuanța care se potriveşte cel mai bine cu nevoile voastre. Natura ne oferă cunoaşterea instinctivă, nu trebuie decât s-o căutăm şi s-o aplicăm atunci când am găsit-o. Aura învățătorilor de o înaltă moralitate, marilor preoți şi predicatori, a ocultiştilor luminați, de fapt a tuturor oamenilor cu idealuri înalte care trăiesc printre indivizii inferiori din punct de vedere moral, este întotdeauna încărcată cu un albastru clar şi frumos, care acționează ca un scut pentru ei în momentul în care sunt expuşi la contagiune morală sau emoțională. Ignorarea legilor oculte a cauzat decăderea multor învățători de o înaltă moralitate, care ar fi putut să se protejeze în acest fel, în cazuri de

atacuri puternice ale vibrațiilor inferioare. Individul care cunoaşte şi aplică această lege devine absolut imun la contagierea malefică în planul emoțional al ființei.

MARELE CERC AURIC

Cu tot ceea ce s-a spus până acum, nici o inițiere în acest subiect al ştiințelor oculte nu ar fi completă fără să ne referim la marele cerc auric de protecție, care este adăpostul sufletului, minții şi trupului împotriva influențelor psihice externe, îndreptate conştient sau nu împotriva individului. În zilele noastre, în care cunoaşterea fenomenelor psihice s-a răspândit foarte mult dar este imperfectă, este cu deosebire important să fii informat despre acest mare scut de protecție. Lăsând la o parte toate referirile la filosofia care stă la baza enunțării lui, se poate spune că acest cerc aurifer se formează prin crearea imaginii mentale, însoțite obligatoriu de voință, de aura înconjurată de o centură de lumină albă, pură şi clară. Cu puțină perseverență veți putea să creați această imagine în planul astral şi, chiar dacă nu o puteți vedea (doar în cazul în care sunteți înzestrați cu viziune astrală), veți putea să-i simțiți prezența protectivă astfel încât veți şti că este lângă voi şi vă apără.

Acest cerc auric de culoare albă se va dovedi o armură eficientă şi infailibilă împotriva tuturor formelor de atac sau influență psihică, indiferent de la cine provin ele sau dacă au fost îndreptate asupra voastră în mod conştient sau inconştient. Este o protecție perfectă şi absolută, iar recunoaşterea puterii sale de protecție ar trebui să fie suficientă pentru a îndepărta frica din sufletele celor care s-au temut de influența psihică, de (aşa-numitul) „magnetism animalic malițios”, sau de orice alt lucru similar, indiferent de numele pe care îl poartă. Constituie de asemenea şi o protecție împotriva vampirismului psihic sau scurgerea puterii magnetice.

Cercul auric are într-adevăr o formă ovoidă sau ovală, pentru că înconjoară aura tot aşa cum coaja îmbracă oul. Imaginați-vă că sunteți înconjurați de acest mare cerc aurifer de protecție de culoare albă şi lăsați această idee să vă pătrundă în conştiință. Trebuie să-i înțelegeți puterea pe care o are asupra influențelor din afară şi să vă bucurați de imunitatea pe care v-o oferă.

Şi totuşi, cercul auric va permite accesul oricăror impresii exterioare pe care doriți să le împărtăşiți, în timp ce pe altele nu le acceptați în preajma voastră. Cu excepția acestui caz, înseamnă că sufletul înțelege că unele din aceste influențe şi impresii dorite vă pot face rău (deşi rațiunea şi simțurile vă spun contrariul), atunci este posibil ca asemenea impresii să nu fie lăsate să intre. Căci lumina albă este strălucirea spiritului, care este superioară oricărui intelect, emoții sau trup comun şi se află deasupra tuturor. Iar în ceea ce priveşte puterea sa, chiar dacă şi la nivel mental ne-o putem reprezenta imperfect, aceasta este atât de puternică, încât înaintea energiei pe care o emană şi în prezența ei, toate vibrațiile inferioare din aură sunt neutralizate şi dezintegrate.

Cea mai înaltă şi cea mai profundă învățătură ocultă susține că lumina albă nu trebuie niciodată să fie folosită în scopul atacului celorlalți sau al câştigului personal, ci trebuie să fie folosită corespunzător de către toată lumea, în orice moment, pentru a oferi protecție împotriva influențelor psihice exterioare, pe care sufletul le respinge. Lumina albă este armura sufletului şi ne putem folosi de ea ori de câte ori va fi nevoie. În paginile acestei cărți am răspândit frânturi din altă învățătură decât aceea care se referă doar la aură. Cei pentru care a fost enunțată această învățătură o vor recunoaşte şi şi-o vor apropria – ceilalți nu o vor observa şi o vor ignora. Individul îşi atrage propria sa lumină

albă. Multă sămânță va trebui să mai cadă peste locuri pustii pentru ca ici-colo un grăunte să prindă sămânță în solul fertil care îi aşteaptă venirea. Adevărata cunoaştere ocultă înseamnă putere şi forță practică. Feriți-vă de prostituarea învățăturilor superioare pentru aspirații egoiste şi scopuri mârşave. Este bine să-ți aperi şi să-ți conservi voința; dar este o greşeală să cauți să impui voința ta asupra voinței altcuiva. Rezistența pasivă reprezintă de multe ori cea mai puternică formă de rezistență – şi diferă foarte mult de supunerea pasivă.